

Spomini na šolsko pot s kolesom

Kako hodiš v šolo? Z avtobusom, vlakom, s kolesom, z mamo ali očetom ali celo peš? Mogoče te pripeljejo do šolskih vrat?

Lepo, da imajo učenci v današnjem času najrazličnejše možnosti, da pridejo v šolo varno in udobno.

Tudi pred mnogo leti smo prispeli v šolo najpogosteje z vlakom ali z avtobusom, vendar je bila šolska pot včasih zelo mučna in naporna. Zjutraj je bilo treba do avtobusa pešačiti, enako tudi popoldne do doma. Vse skupaj mi je vzelo najmanj uro in pol, in to vsak dan.

Ker je vozil avtobus do moje rojstne vasi le enkrat dnevno, smo se z nekaterimi šolskimi prijatelji zmenili, da se bomo naslednje šolsko leto vozili v šolo s kolesi. Kakšno veselje me je prevzelo, ko so starši res privolili in mi kupili lepo rdeče moško kolo.

Tedaj so se kolesa še strogo razlikovala eno od drugega. Moško kolo je imelo zgoraj vodoravno

cev, ki si jo boleče začutil, če si slučajno zdrknil s pedala. Žensko pa je bilo zgrajeno tako, da se je vsak brez težav usedel nanj. Bog ne daj, da bi kot fant uporabljal žensko kolo!

Ko je napočilo novo šolsko leto, smo se štirje fantje – ali pa nas je bilo pet – spustili v to pustolovščino.

To je bila res pustolovščina. Vozili smo se namreč dvanajst kilometrov do šole v Pliberku pa dvanajst kilometrov spet nazaj na Suho. In to vsak dan in pri vsakem vremenu. Kar kmalu smo spoznali, da je vožnja s kolesom prava muka, pa ne zaradi pomanjkanja kondicije, temveč zaradi strašnih cestnih razmer. Cesta je bila vijugasta in je imela dosti klancev, čez katere smo se mučili vsak dan. Asfalta tedaj v naših krajih še nismo poznali, makadam z luknjami pa že. Na srečo je bil promet še zmern, samo od časa do časa nas je prehitel kak tovornjak ali avtomobil. Vsakič pa nas je obdal oblak prahu, tako da smo bili zaprašeni od pete do glave. Prah nam je jemal zrak, da smo komaj dihal. Včasih nas je zasledoval kak hud pes, včasih pa so nam nagajali fantje, ki so neprijazno kričali in metali kamne za nami.

Seveda pa smo doživeli tudi lepe, sončne in mirne dneve. Takrat je bilo kolesarjenje pravi užitek. Vseeno smo težko dočakali zadnji šolski dan. Veselili smo se lepih spričeval, še bolj pa konca kolesarske pustolovščine.

Po počitnicah smo se vsi spet znašli v avtobusu in uživali v vožnji z rumenim poštним avtobusom.

